

isimsiz

engin akyürek

DK

—
Öykü
—

Engin Akyürek, 1981 yılında Ankara'da doğdu. Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi Tarih Bölümü'nden mezun oldu. 2004 yılından beri pek çok TV dizisi ve sinema filminde rol alan Engin Akyürek; yayın hayatına başladığı günden beri *Kafasına Göre* dergisinde yazdığı öykülerle de kendini ifade etmeye devam ediyor. *Sessizlik* ve *Zamansız* adlı iki öykü kitabı yayımlandı.

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Sessizlik
Zamansız

İSİMSİZ

Yazan: Engin Akyürek
Çizimler: Nalan Alaca
Editör: Nimet Kirşan

Yayın hakları: © 2026 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitabın telif geliri yazar tarafından Darüşşafaka Cemiyeti'ne bağışlanacaktır.

1. baskı / Nisan 2026 / ISBN 978-625-8593-30-3
Sertifika no: 44919

Kapak uygulama: Gökçen Yanlı
Kapak tasarımı, yapay zekâ araçları kullanılarak özgün olarak üretilmiştir.
Sayfa uygulama: Yeşim Ercan Aydın
Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL
Tel: (212) 515 49 47
Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

İsimsiz

Engin Akyürek

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

İçindekiler

Arif	9
İsimsiz	17
Huzurlu günler.....	25
Geyik.....	33
Can sıkıntısı.....	41
Araf.....	49
Süt.....	59
Sevgi.....	67
Pamuk Anne	73
Oğul odası	81
Kötü koku.....	91
Cehennem	99
Kapa gözlerini.....	107
Deliler evi	117
Çınar.....	127
İçimizdeki Nailler	137
Arka bahçe	143
Cennet.....	153
Ses.....	161
Satılmış	169
Bir derdimiz var	175
Biz	183

Arif

“Her hikâye başka bir hikâyeyi gizlemek için anlatılır.”

-Margaret Atwood

Yirmi beş yıl geçmişti. Son görüştüğümüzde lisedeydik, Metin’i o uzun aradan sonra ilk kez bir düğünde gördüm. Ben kız tarafındaydım, o ise erkek tarafına ayrılan yerdeydi. Aramızda halay çekenler, müziğin ritmiyle coşanlar, pisti çocuk parkına çeviren ergenler vardı. Halay başının hızına göre onu görüş açım sürekli değişiyordu ama görür görmez tanımuştum. Gözümü ondan ayırmıyor, onun da beni fark ettiğini hissediyordum. Yanında oturanların, karısı ve çocukları olduğunu düşünmüştüm; aynı ten, aynı burun, aynı ciddiyet... Bana bakmamak için çabaladığı beden dilinden anlaşılıyordu. Halaycılar yerlerine dağılmış, gelin ve damat piste çıkmıştı. Gözümü kırpmadan Metin’e bakıyordum. Bir işaret alsam, yanına gidecek cesareti bulacaktım. Apoletleri

sökülmüş, ruhu içine kaçmış, bütün renkleri dağılmış gibiydi. Bizim lise tayfasından başka kimsenin onu tanıyabileceğini sanmıyordum. Metin, okulun en havalı, en yetenekli öğrencilerindendi. Öykü yazar, bol bol okur, gitar çalar, bütün kızları peşine takardı...

Geriye yaslanmış bedenim, tanınan bir yazar olmanın verdiği özgüvenle kasım kasım kasılıyordu. Mekâna havalı girmiştim, en iyi masaya oturtulmuştum ama Metin'i görünce kumdan kalelerim yıkılmıştı. Beklemediğim yerden gelen bir dalgaydı bu; hazırlıklı olsam, karşılaşacağımızı bilsem bu kadar dağılmaz, içime kaçmazdım. Unuttuğumu sandığım her şey, takı töreninin orta yerine saçılmıştı.

Metin'le okul dergisinde yazmaya başladığım yıl tanışmıştım. Tanıştığımızda o, iki yıldır dergide yazıyor, derginin her detayına, kimin yazıp yazmayacağına karar veriyordu. Varoluşuna gizlenmiş bir liderliği vardı ve bunu hakkıyla taşıyordu. Bazı insanların adı konulamayan, tarif edildiğinde anlamsız gelen özellikleri, görünen taraflarından daha güçlüdür... Tanıştığımızda beni sevdiğini hissetmiştim. Yazdığım ilk öykü bir halta benzemese de kibarca birkaç şey söylemiş, sonra da basılmasına onay vermişti. Daha önce duymadığım yazarları, okumadığım kitapları onun sayesinde tanımıştım. Yazdıkları muhteşemdi. Çaba sarf etmeden bu kadar iyi yazabilmesini içten içe kıskanıyor, bunu belli etmemek için abartılı bir sevgi gösterisiyle durumu gizlemeye çalışıyordum. Bunun farkında olduğunu biliyordum; o da bu gereksiz sevgiden hoşlanıyordu.

Arkadaşlık yaptığı herkes, onun şişkin egosunu besleyen bir kalabalığa dönüşmüştü. Benim de onu görünce yüzüme bir gülümseme yerleşiyor, arkadaşı olmak için her dediğini

onaylayan rüşvetler veriyordum, hatta dergi sayesinde arkadaşlığımızın derinleşmeye başladığına bile inanıyordum. Yalakalık yaptığımı söyleyenler umurumda değildi; bu iki taraflı bir anlaşmaydı. Okul dergisinde yazmanın verdiği özgüven kıyafetlerime, yürüyüşüme, kızlarla konuşma tarzıma bile yansımıştı. Aslına bakıldığında dergidekiler için Metin sadece bir arkadaş değil, bir referans noktasıydı. Onu tanıdıkça daha iyi yazdığımı hissediyordum, hatta sürekli ne yazacağımı düşünüp hayal etmeye bile cesaret edemediğim hikâyelerin peşine takılmaya başladım. Yazar olmak gibi bir iddiam yoktu aslında, büyük ihtimalle mühendis olacaktım ama yazmak o kadar iyi geliyordu ki kendime yeni bir dünya kurmaya başlamıştım.

Bir gün Metin beni evine davet etti, evine davet ettiği birkaç kişiden biriydim. Kasetçalarda Metallica'nın *Reload* albümünü dinliyorduk. Klasik gitarıyla ritim tutmaya çalışırken geriye yaslanmıştı:

“Öykü yarışmasına girecek misin?”

“Bilmem, hiç düşünmedim.”

İki ay sonra bir öykü yarışması vardı. Genç yazarlar için önemliydi; jüride edebiyatçılar, yayıncılar yer alıyordu. Birinci olursanız kitabınız basılıyordu. Metin geçen yıl ikinci olmuştu. İkinci olmayı kendine yediremediğinden bu konuyu hiç açmaz, yarışmaya katılmamış gibi davranırdı.

Gitarla ritim tutmaya devam ederken, “Bu yıl güçlü bir hikâyeye var kafamda” dedi.

Konuyu açan kendisiydi. Demek ki geçen yılı konuşabilecektik.

“Bu yıl gerçek bir hikâyeye var kafamda. Sen düşünmüyor musun katılmayı?”

Gerçekten hiç düşünmemiştim. Zaten yarışmaya günde-
rebileceğim bir hikâyem de yoktu. Okul dergisine yazdığım
öykülerle kazanmam imkânsızdı.

“Bilmem, hiç düşünmedim.”

“İki ay zamanın var. Biraz düşün istersen.”

Ne yazacaktım ki? Kafamda bir hikâye yoktu. İki ay için-
de olacağını da sanmıyordum.

“Biraz düşüneyim, belki seninle paylaşırım.”

“Olur, konuşuruz.”

Normalde ne yazdığı hakkında hiç soru sormazdım ama
konuşmayı o istemişti. Fısıltıyla sormuştum:

“Senin kafanda ne var?”

Gitari bir kenara bırakmıştı. Kasetçalar durmuştu. Oda-
nın içinde vereceği cevabı bekleyen bir sessizlik vardı.

“Emin değilim ama kendi hikâyemi yazacağım. Ben ev-
latlık olduğumu on yaşında öğrendim. O güne kadar içeka-
panık bir çocuktum. Bilmiyorum... Bu bilgi beni başka biri
yaptı sanki.”

Şaşkındım. Metin hayatıyla ilgili çok özel bir bilgiyi açık-
ça paylaşmıştı.

“Bunu mu yazacaksın?”

“Bilmem. Belki de vazgeçerim. Bende hikâye çok.”

Aslında yazmaktan çok bunu paylaşmak istemiş gibiy-
di. Gözlerinde küçük, yaralı bir çocuk görmüştüm; sanki bir
şeyleri saklamaktan yorulmuştu.

Metin’in söyledikleri günlerce kafamda dolaştı. Evlatlık
olduğunu on yaşında öğrenen bir çocuğun hikâyesinin de-
vamını biliyordum. Metin’in bu hikâyeyi yazmayacağını an-
lamıştım. Başka bir hikâyeyi yazmaya çoktan başlamıştı bile.
O bana ne yazacağımı sormamıştı, ben de aklımdakileri ken-

dime saklamıştım. Neden yaptım bilmiyorum ama kimseye söylemeden Metin'in hikâyesini yazdım ve yarışmaya gönderdim. İçten içe bir utanç, bir korku duysam da kısa sürede unutulacağını düşünüyordum.

Yarışmadan umudumu kesmiştim, ta ki edebiyat öğretmenimiz haberi verene kadar. "Arif" adlı öyküm yarışmada birinci olmuştu. Haber okula hızla yayıldı. Öyküm okul dergisinde ve sınıflarda elden ele dolaşmaya başladı. Herkes beni tebrik ediyor; okulun gururu, geleceğin büyük yazarı olarak görüyordu. İçimdeki korku ve vicdan azabı her tebrikte biraz daha büyüyor, bedenimin bir parçası haline geliyordu. Metin'in ne diyeceğini merak ediyordum. Uzaktan beni izliyor, gözlerinde sadece benim anlayabileceğim bir hayal kırıklığı taşıyordu. O gün sessizce beni tebrik etmişti. Sessizliğinden, öyküyü okuduğunu ve bir hırsız olduğumu anladığımı hissediyordum.

Kendime mantıklı açıklamalar yapıyordum: Sonuçta bu öyküyü ben yazmıştım, benim cümlelerimdi, Arif karakterini ben yaratmıştım. Ama Metin o günden sonra bir daha benimle konuşmadı. Ben de onunla yüzleşecek cesareti hiçbir zaman bulamadım. Keşke karşıma dikilip, yüzüme bir yumruk atarak, "Hikâyemi çaldın!" deseydi. Beni bütün okula rezil etseydi. Defalarca bu konuyu onunla konuşmak istedim ama hiç yapamadım. Biraz da işime geliyordu. Herkesin gözünde özgün bir hikâyeyle birinci olmuş, parlak bir yazardım.

O yarışmadan sonra sanki yazdıklarımın sihirli bir değnek değmişti. Özgüven böyle bir şeydi. Yeni hikâyelerin kapısı bir anda açılmıştı. Üniversite yıllarımda kitaplarım basıldı, ödüller almaya, para kazanmaya başladım. Liseden çok az

kişiyile görüşsem de kimin ne yaptığını az çok biliyordum ama Metin'i sormaya hiç cesaret edemedim; deli gibi merak etmeme rağmen... Ara ara sosyal medyada aratsam da adına açılmış tek bir hesap bile yoktu. Bir şeyler yazmadığı, yazarlığı bıraktığı belliydi.

Yıllar sonra okul dergisinden tanıdığım Akın'dan haber geldi:

"Abi, bizim liseden Metin intihar etmiş geçen ay. Ama şükür kurtarmışlar."

"Neden?"

"Bilmiyorum ki, ama yaşıyormuş."

Telefonu kapattığımda yıllardır susturmaya çalıştığım sorular birden canlanmıştı.

Düğün pastasından sonra, alkol suratlı, kırmızı yanaklı akrabalar yavaş yavaş evlerine gitmeye başlamıştı. Bu, düğünün bittiğini gösteriyordu. Metin sandalyede uyuyan çocuklarını uyandırmaya çalışıyordu. Yıllardır yapamadığım itirafı, düğün pistinin ortasında yapacaktım. Metin çocuklarını kucaklamış; birini karısına vermiş, büyük olanı kendi almıştı. Gitmesine izin veremezdim. Hemen yerimden kalktım.

Karısı arkasında, ben önlerinde bir set gibi durduk.

"Nasılsın Metin? Beni hatırladın mı?"

"Pardon?"

"Liseden... Hatırladın mı?"

"Biriyle karıştırdınız galiba. Benim adım Metin değil."

Bunu söylerken sesini alçaltmıştı. Sanki karısının duymasını istemiyordu ya da ben öyle hissettim ama bakışlarında Metin vardı. Kırgın, küskün...

Ailecek yanımdan süzülüp gittiler. Metin miydi, değil miydi bilmiyorum. Ama sanki beni cezalandırmak ister gi-

biydi. Bütün hayatımı bu suçla yaşamamı mı istiyordu? Aklıma gelen ilk şey, dağılan düğüncülere kim olduğunu sormaktı ama yine yapamadım. Lisedeyken ne yaptıysam, intihar haberini duyduğumda konuyu nasıl kapattıysam, yine aynısını yapacaktım.

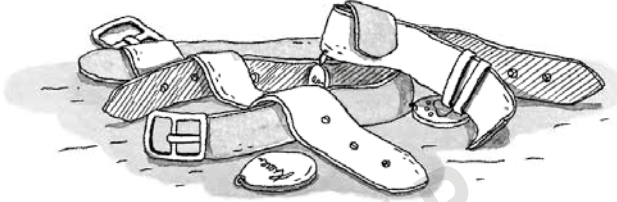
Aklımda tek bir şey vardı: Eve gidip Metin'in gerçek hikâyesini yazmak.

İlk cümlelerin sesi kulaklarımda çınlıyordu:

Yirmi beş yıl geçmişti...

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

İsimsiz

Sarı toprağın üzerine muşamba gibi serilmiş ekinler toplanmayı bekliyordu. Güneş bütün tarlayı kendi rengine boyuyor, terlemiş suratlara, nasırlı ellere selam çakıyordu. İki günlük iş kalmıştı, çalışanlar çadırları toplamaya, memleketlerine dönmenin hazırlığına başlamıştı.

Güneşe inat ekinler dik durmaya çalışıyor ve birbirini tamamlayan bedenlerin çıkardığı ses bir senfoniye andırıyordu. Sıcaklığın, mazot kokusunun, havada uçuşan sarıya boyanmış saman taneciklerinin bir sesi vardı.

Sararmış tarlanın en gölge yerine bedenini yasladı, sanki olacakları biliyordu. Bilmekten çok hissettiği bir şeydi. Bu sarı tarlaya geleli dört ay olmuştu. Bir kamyonun kasasında uzaklardan getirilmişti, neden getirildiğini hissetse de anlamak istememesi uzun sürmüştü. Kurulmuş derme çatma çadırları koruyacaktı; zaten toplasan dört çadır vardı. Hırsızlara havlayacak; çakal, tilki, kurt sürüsüne karşı dışarıya

bırakılan yiyecekleri koruyacaktı. Ona verilen görevi yapmaya çalışmış, anlamak istemediği şeyleri kabullenmek zorunda kalmıştı. Karşılığında yemek, su veriliyor ama ne kafası okşanıyor ne de tebessümle karışık bir sevgi hissediyordu. Güneşin toprağa bıraktığı sertlik, kırışmış alınlara, sert bakışlara, ağacın gövdesini andıran bedenlere yansıyordu.

Gölgeye yasladığı bedeniyle izlemeye devam etti, yarın gideceklerini biliyordu. Havlamak istedi, kaçıp gitmeyi düşündü ama cesaret edemedi... Gün çökmeye, güneş bıraktığı her şeyi toplayarak uzaklaşmaya başladı. Acıktığını hissetti; aslında hep açtı, burada tıka basa doymak imkânsızdı. Ne verilirse onu yemek zorundaydı. Gerindi, derin bir koku almaya çalıştı ve ufak adımlarla çadırların olduğu yere doğru ilerledi. Çadırlar sökülmiş, eşyalar toplanmış, gidilmeye hazır duruma geçilmişti. Tarladan gelenler kamyonetlerinin kasasına atlıyor; yüzünü yıkayanlar, terli kıyafetlerini değiştirenler bir düğün neşesiyle davranıyordu. Toplanmış çadırların yanına geldi, kuyruğunu salladı, *ben buradayım*, der gibi havladı, sonra bir daha havladı. Gölgede hissettiği şey tam da buydu: Toplanıp gideceklerdi. Buraya nasıl geldiyse öyle gitmek istiyordu; doğduğu yere, kokusunu bildiği, huzurlu olduğu yere dönmek istiyordu. Kamyonetin kasasına ön patilerini attı, gördüğü tüm yüzler sanki ona bakmıyor, herkes kendi neşesini ortaya saçıyordu. Ön patilerinden destek alarak kamyonetin kasasına çıkmaya çalıştı ama başaramadı. Kimse ona bakmıyor, ortaya saçılan neşe onu daha da huzursuz ediyordu. Sanki buraya hiç gelmemiş, burada var olmamıştı. Havladı yardım ister gibi, havlaması sıklaştı, bir el yardım etse kendini oraya atabilecekti. O yüzü aradı kalabalığın içinde ama sanki o an bütün suratlar birbirine

karıştı. Kamyonet çalışıp hareket etmeye başladı; n patileri kamyonette, arka ayakları havada asılı kaldı. Tüm gücüyle çıkmaya çalışsa da kamyonetin hızı buna izin vermiyordu. Ne yardım eden vardı ne de ona bakan bir yüz; sanki o yokmuş gibiydi her Şey... Gücü tükendi, kendini toprağa bıraktı. Yere düşmesiyle başına gelecekleri hissetti, hissettiği Şeyi sevmedi.

Karanlığın içinde tek başına kalmıştı. Kamyonetin sesi bir uğultu halinde uzaklardan geliyordu. Midesi bulandı; karnı a olmasına rağmen içi dışına çıkana kadar kustu. Gitmelerine daha iki gün vardı, neden erken gittiklerini anlamadı. Yıldızlar gökyüzünde inci gibi parlıyor, ayın karanlığa değen yüzü ağaçların dallarına, kuru toprağa dşuyordu. Hangi yöne gideceğini bilemedi; çadırların olduğu yere gitmek istemiyordu, kamyonetin gittiği yöne doğru ilerledi. Duyabildiği bir ses, hissedebildiği bir koku yoktu. Karanlığın içinde bir ışık, bir canlı aradı. Yıldızlar azaldı, ayın aydınlattığı her Şey zifiri karanlığa boyandı. Bir ağacın gövdesine bıraktı kendini. Uyandığında güneş doğmuş, saklanan sesler ortaya çıkmıştı; her canlı, çıkan seslerin bir notasını temsil ediyordu. Etrafa baktı, koklayarak görmeye çalıştı. Sarı toprak, kendini asfalt dökülmüş bir yola bırakmıştı. Ağacın gövdesine yasladığı bedenini dikleştirdi, gerindi; ileride büyük bir kasaba vardı. Gece, hissettiğinden daha fazla yürüdüğünü anladı. Açlıktan midesi karnına yapışmış, dili susuzluktan ağzından dışarı taşmıştı. Kasabanın olduğu yere doğru gitmeye başladı, gelen yemek kokuları hızlanmasını sağladı, en azından su içebileceği bir yer bulabilirdi. Toprak ne kadar sarıysa kasaba bir o kadar yeşildi ve davetkr duruyordu. Mutlu oldu, Őirin evlerin sıcaklığı karnının açlığını unutmama-

sını sağladı. Cennet bu kasabanın içinde doğmuştu sanki; ne çadırların olduğu yere ne de doğduğu topraklara benziyordu. Her şey nizami; evlerin önü ve kaldırımlar tertemizdi, ağaçların dallarından taşan meyveler güzel bir tabloyu andırıyordu. Kasabanın meydanındaki bir marketin önüne geldi, içeriden gelen kokular dayanılmazdı. Havladı. İçeriden ses gelmeyince tekrar havladı. Heyecanına engel olamıyor, açlıktan ne yapacağını bilemiyordu. Orta yaşlarda, suratı paslanmış, bıyıkları sararmış bir adam çıktı. Cennet kasabanın tersine bir görüntü vardı adamın yüzünde... Kuyruğunu salladı, adamın yanına yaklaştı. Adam ekşimiş suratını biraz daha ekşiterek içeri girdi. Yemek getireceğinin umuduyla kapıda bekliyordu; havlamadan uslu uslu duruyordu. Sonra karnında bir acı hissetti; gözleri kararmaya başladı, ayakları bedenini taşıyamaz hale geldi ve marketin girişine yığıldı.

Soğuk bir şeyler hissetti önce; bedeni sıcaktı ama burnuna değen soğuk bir koku vardı. Gözlerini açtığında nerede olduğunu anlayamadı; hissetmek istedi, başaramadı. Bir kafesin içindeydi, hangar gibi bir yerde kafeslere konmuş birçok köpek vardı. Kenara konan suyu, yemeğin suyuna bandırılmış ekmeğin parçalarını gördü, tek nefeste hepsini yedi bitirdi. Nerede olduğunu anlamaya, diğer köpeklerin bakışlarından bir şeyler hissetmeye çalışıyordu. Dışarı cennetse burası cehennemini temsil ediyordu. Çıkarılan tasmalar bir köşeye atılmıştı. Kıyafetleri çıkarılan savaş esirleri gibi korkan gözlerle kafesin içinden birbirlerine bakıyorlardı. Ekmek parçaları ve su, açlığına biraz da olsa iyi gelmişti. Tasmalarının üzerinde mezar taşı yazısı gibi köpeklerin isimleri yazıyordu. Bir tasmayı olmadığını, bir isminin olmadığını hissetti; bugüne kadar onu kimse ismiyle çağırılmamıştı. O

sadece iki yaşında kara kuru bir kurt kırmasıydı. Tasmalara baktı, diğer köpeklerin yüzlerindeki hüznü bakışları hissetti. Her canlının bir ismi olmalıydı, bunu bugüne kadar hiç düşünmemişti.

İçini bir keder kapladı, yaşadığı her şeyi sorgulamaya başladı. Daha önce hiç hissetmediği bir acı yüreğine yerleşti. Buraya gelmeseydi, iyi kötü yarı aç yarı tok yaşamaya devam edecekti. Hep böyle oluyordu zaten; bir anda bir şeyler hissetmeye başlıyor, hissettikleri gerçeğe dönüşüyordu. Buradan kurtulsa bile hayatına nasıl devam edebileceğini düşündü. Bir ismi olmalıydı. Bir amacı... Bunu düşünmek canını çok acıttı. Diğer köpeklerin yüzlerinde de buna benzer acılar aradı ama bulamadı. Her bakışta başka bir hikâye, farklı bir hüznü saklıydı. İsmi düşündü, ne olabilirdi acaba? Sonra ona seslenen insanların bakışlarını hatırlamaya çalıştı; belki hissedebileceği bir şeyler olabilirdi. Uykusu gelmeye başladı, acıktı, yorgundu... Gözleri kapanırken bedeni yine bir şeyler hissetmeye başladı. Ama bu kez hissetmekle kalmadı; her şeyi çok net görüyordu. Cennet yüzlü biri onu sahipleniyordu. Gördüğü yüzlere benzemiyordu bu insan yüzü; erkek miydi, kadın mıydı anlayamadı ama sesinde bir huzur, ellerinde ve bedeninde bir nezaket vardı. Ağır adımlarla yanına gelmiş, diğer köpeklerin içinden onu seçmişti. Kafasını okşayıp kafesten çıkararak ismini kulaklarına fısıldadı.

Gözlerini açmaya başladı, kafesin içinde değildi artık, etrafına baktı. Tepelik bir yerde, kafesteki tüm köpekler tek sıra halinde dizilmişlerdi. Hepsini ne olduğunu, nerede olduklarını anlamaya çalışıyordu. Koku almaya çalıştı, alamadı; havlamak istedi, havlayamadı. Diğerleri de aynı şeyleri

yapmaya çalışıyor ama yapamıyordu. Ne olduğunu bilme-
se de hissetmeye başladı, dünyadan çok uzak bir yerde, bir
tepedeydi artık... İleride cennete benzeyen bir orman vardı,
hepsi o ormana bakıyor, hiç hissetmedikleri huzuru orada
bulacaklarını hissediyordu...

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Fotograf: Tamer Yılmaz

Engin Akyürek'in öykülerinde hayat çoğu zaman küçük anlarda saklıdır: bir köpeğin sadakatinde, bir dostun yarım kalan cümlesinde, sararmış bir mektubun sayfalarında ya da insanın kendiyile yaptığı uzun konuşmalarda... *İsimsiz*, bu küçük anların büyük duygularını anlatan öykülerden oluşuyor. Unutulmayan hatıralar, yarım kalmış aşklar, kayıplar, dostluklar ve hayvanlarla kurulan o saf bağ... Her hikâye insanın içindeki başka bir kapıyı aralıyor. Bazı hikâyelerin adı vardır; bazılarıysa yalnızca bıraktığı duyguyla hatırlanır. Ve en derin olanlar çoğu zaman isimsiz kalır.

Bazı canlılar terk edildiklerini anlamaz. Sadece beklerler. Gideceklerini bildikleri halde kamyonetin kasasına ön patilerini koyup bir elin yardım etmesini umarlar.

Bir ismi olmadan yaşamak mümkün müdür? Ya da birine isim vermek onu gerçekten sahiplenmek anlamına mı gelir? Belki de bütün hikâyeler bizi bir yerlere bırakıp gidenlerin ardından konuşamadıklarımızdır.

Bu kitap; ait olamadığı bir hayatın içinde kendine yer arayanların, unutulmuş isimlerin ve hiç söylenmemiş itirafların hikâyesidir.

"Her insan bir hikâye taşıır. Bazılarının adı yoktur."

QR kodu okutunuz

Dijital fiyat etiketi

Sertifika no: 44919

ISBN 978-625-8593-30-3

9 786258 593303

Doğan
Kitap